

www.jollibread.com

© Del text: 2010, Rodolfo del Hoyo Alfaro

© D'aquesta edició:

2016, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Frederic Mompou, 11 (Vila Olímpica)

08005 Barcelona

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-30-5

Dipòsit legal: M-39.265-2015

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: abril de 2016

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Un pingüí damunt del televisor

Rodolfo del Hoyo

Il·lustració de la coberta de

Feliciano García Zecchin

jollibre

Llenyataire de Llauna: Jo sempre vaig voler
una cosa: ser Llenyataire de Llauna... amb cor!
Ara que ja en tinc un, canviaré algun dia?

Espantaocells: No, mentre la història
en què estem ficats continuï sent la mateixa.

Llenyataire de Llauna: Això està bé.
Els cors de llauna es rovellèn. Però el cor d'una
història dura per sempre. M'agrada això.

MATTHEW LIPMAN, *Pimi*

*Busted flat in Baton Rouge, waitin for a train
Honey's feelin nearly faded as my jeans,
Bobby thumbed a diesel down, just before it rained
Rode us all the way to New Orleans,
I pulled my harpoon out of my dirty red bandanna
I was playin soft while Bobby sang the blues,
Windshield wipers slappin time
I was holdin Bobby's hand in mine,
We sang up every song that driver knew,
Freedom's just another word for nothin left to lose
Nothin don't mean nothin, honey, if it ain't free, no,
Yeah, feelin good was easy, Lord, when he sang the blues
You know, feelin good was good enough for me
Good enough for me and my Bobby McGee.**

KRIS KRISTOFFERSON-JANIS JOPLIN,
Me and Bobby McGee

** Penjats a Baton Rouge, tot esperant un tren, / amor, sentint-me quasi tan gastada com els meus texans, / en Bobby va parar un dièsel abans que ploqués / que ens va portar directament cap a Nova Orleans. / Vaig treure l'imperdible del meu brut mocador vermell. / Estava tocant fluix mentre en Bobby cantava un blues. / Els eixugaparabrises seguien el ritme. / Tenia agafada la mà d'en Bobby. / Vam cantar totes les cançons que sabia el conductor. / Llibertat és només una altra paraula sense res a perdre. / Res no significa res, amor, si no és lliure, no. / Sí, sentir-se bé era fàcil, Senyor, quan ell cantava un blues. / Sentir-me bé era suficient per a mi, / suficient per a mi i el meu Bobby McGee.*

Primera part

**La carta
d'en Pasqual**

La música i la veu de Janis Joplin sonaven al Bar d'en Pere quan en Robert hi va entrar. No era l'habitual que s'escoltava en aquell local, però en Pere, un tipus de cinquanta i pocs, que controlava la barra, era un enamorat de la cantant de blues morta el 1970, quan només tenia vint-i-set anys, víctima d'una sobredosi d'heroïna barrejada amb morfina. En Robert estava esverat pel que li acabava de passar. Tenia pressa per trobar en Salva, però volia ser atent.

–Altre cop amb la Janis, Pere?

En Pere va moure lleugerament el cap mentre la seva mitja cabellera grisa es balancejava. Amb les mans rabassudes es va treure la suor del front, després se les va eixugar a la samarreta, que duia serigrafiat el rostre de Jim Morrison sobre una panxa prominent.

–Què vols que hi faci, tio. M'agrada. Ara feia temps que no la posava, però com que ha passat això de les inundacions a Nova Orleans m'he recordat d'aquest disc.

En Robert va fer un gest seriós.

–Pobra gent. Quina desgràcia.

12 –I quina vergonya, no? Que passi això als Estats Units. Aquest Bush és un estúpid. Es dedica a fer guerres i s'oblida del seu poble. Saps que uns investigadors de no sé quina universitat ja havien dit, l'any 2000, que si els dics no es feien més alts podia passar el que va passar amb l'huracà Katrina el 2005?

–Ni idea.

–S'havia de fer una inversió de set mil cinc-cents milions de dòlars i en Bush va dir que era massa car. I ara, mira, centenars de morts. I centenars de milers de persones que ho han perdut tot. Què et sembla?

–Hi estic d'acord. El paio és una mica sinistre, però no crec que el problema sigui només el Bush aquest. I el tsunamia a Indonèsia, què? Si no fem tots plegats alguna cosa per evitar l'escalfament del planeta, no ens en sortirem.

En Pere anava a dir alguna cosa, però en Robert en va tenir prou. Sabia que si entrava en la conver-

sa no se'n sortiria. En Pere havia estat molts anys ficat en política, li agradava parlar-ne i quan ho feia no tenia aturador.

En Robert era dels pocs que sovint se l'escoltava, però ara tenia massa neguit al cos per altres raons. El va tallar en sec.

–Ha vingut en Salva?

En Pere va fer un gest amb el cap. En Robert va veure el seu amic repenjat a la paret del fons, sobre un mural amb un comboi del metro, tot prenent una cervesa amb la mirada perduda.

–Què passa?

–Ei, què passa?

Van fer una encaixada En Salva va somriure i va aclucar un ull en signe de complicitat.

–Estava avorrit i emprenyat –va dir–. Sort que has vingut.

–Doncs joestic neguitós. M'ha passat una cosa rara. He trobat a casa dels avis un objecte, no ho sé, una mena de pingüí fet amb una banya de toro.

–I això et posa nerviós?

–És que tal com l'he trobat m'ha semblat que és com un senyal d'alguna cosa.

En Salva va tornar a fer un somriure, però aquesta vegada un xic burleta.

–Sí o no? Cada dia estàs més tocat del bolet.

–No te'n fumis, va. Prou excitat que estic. Demano una cervesa i t'ho explico, d'acord?

–D'acord. No t'enfadis, home.

–I tu, per què estàs empenyat?

14 –Els pares de la Carme no volen que surti amb mi.

–Per què?

–Ni idea.

–Li deuen haver donat alguna raó.

–Cap. Bé, sí. Li diuen que és massa jove, que abans de buscar-se un xicot ha d'acabar els estudis. Però jo crec que no els agrado. Això que diuen no és motiu suficient. No ho sé..., no sé què pensar. Va, vés a buscar una cervesa i explica'm això teu, a veure si així em passen les cabòries.

De lluny semblaven calcats. Tots dos portaven els cabells tallat a l'u, però tenien un bon ble que els baixava des de la coroneta fins al clatell. Duien samarretes negres. La d'en Robert tenia una estrella vermella al mig. En Salva havia triat l'humor amb una frase al darrere que deia «Si pots llegir això és que la meva xicota ha caigut de la moto».

15

De prop ja era una altra cosa. En Salva feia metre noranta d'alçada, tenia el cos molt prim, de complexió nerviosa i músculs forts ben marcats, la pell bruna i els ulls marrons. Mentre que en Robert feia metre setanta-cinc, al llindar de l'excés de pes i amb una musculatura més aviat flàccida, la pell lletosa i els ulls verds.

Xerraven recolzats a la paret, amb l'ampolla de cervesa a les mans. Era el torn d'en Robert.

–Ja saps que els avis vénen a viure amb nosaltres. Han de marxar de casa perquè la tenen afectada per una planificació urbanística.

–Me n’has parlat, sí.

–Doncs havíem quedat avui per ajudar-los a fer caixes. Jo he volgut pujar a les golfes abans que pugés el pare. Tenia moltes ganes de veure-les. De petit hi pujava amb l’avi. Tenia un taller de fuster. De vegades em feia joguines i mentre treballava m’explicava històries. Però ja feia temps que les havia tancat i a poc a poc ens en vam anar oblidant. Però, ara, en haver de buidar la casa, l’avi ha dit que havíem de mirar si podem conservar alguna cosa. No ho sé. De cop m’han vingut ganes de pujar-hi. Així que vaig aprofitar una estona que els pares estaven enfeinats amb la roba.

–Per tal de no treballar fas el que sigui.

–No, no és això. És que, bé, és igual. Sí, em feia pal. No ho sé. Podien contractar una empresa per fer-ho, no? Les golfes són una mica rares, saps? S’hi entra per una portella que hi ha a prop del sostre del lavabo.

–Apa! Una porta a prop del sostre?

–Sí, sí. Per arribar-hi, s’ha de fer servir una escala de fusta que s’ha de col·locar per damunt de la dutxa. Vaig anar a pixar i quan la vaig veure no m’ho vaig pensar.

–Jo hauria fet el mateix.

–Estava molt fosc. Em vaig adonar que un fil penjava del marc de la porta, vaig estirar-lo i una bombeta va fer una llampada i un espetec. S’havia fos. De l’ensurt, vaig estar a punt de caure escales avall. Durant uns segons vaig tenir els ulls encegats per l’efecte de la llampada. En recuperar-me vaig veure que entrava llum per una esclotxa d’una finestra. Vaig entrar amb una mica d’aprensió perquè tot estava ple d’ombres i em semblava que es movien.

–Tu, tan cagat com sempre.

En Robert va aclucar els ulls i va serrar els llavis.

–Ei, de cagat res, eh? M’hauria agradat veure’t allà. A més, què vol dir com sempre? Jo no sóc cap cagat. Si comencem així no t’explico res.

Estava empipat. Va fer el gest de marxar tot i que desitjava quedar-se. Sabia que en Salva faria el que va fer, agafar-lo del braç i aturar-lo.

–Va, tio, què passa?

–Que me'n vaig i prou.

–Perdona. No acceptes una broma o què?

En Robert es va calmar, però va voler deixar clar que no estava per acudits.

–Per una broma es comença. Si ho dius és per alguna raó.

18 –No hi ha cap raó. Va, tio. Disculpa. Estàs nerviós.

–Això, sí. La veritat és que no ha passat res de l'altre món, però jo tenia la sensació com si estigués dins d'una pel·li de misteri. El cas és que, en obrir la finestra, em va caure una mà de pols que Déu n'hi do. La pols em va fer picor al nas i vaig esternudar. Aleshores vaig sentir que algú deia «salut!». I jo vaig dir «gràcies» com si res.

–Com si res? Quin cangueli. Jo hauria sortit disparat.

–Vaig contestar mecànicament, però a l'instant em vaig quedar glaçat. Jo crec que no em sentia ni el cos. No hi vaig veure ningú. És clar, si és que no hi podia haver ningú. Tot i això notava una presència, t'ho asseguro.

–Caram! Quina pel·li. Tens molta imaginació.

–Jo també ho penso. Crec que tot era produït dels nervis. Tot i això, no ho sé..., tinc els meus dubtes.

–Home, potser hi havia rates, o vas fer caure alguna cosa.

–No ho sé. Per si de cas, vaig preguntar: «qui hi ha?». Ja ho veus, quina bestiesa. Ets imbècil o què?, em deia a mi mateix. Vaig decidir fer veure que no havia sentit res i vaig seguir tafanejant. Quina rucada, enganyar-se a un mateix, oi? –va arronsar les espatlles i va seguir amb el relat–. Vaig acostar-me al banc de fuster de l'avi. A la paret penjaven les eines ordenades damunt d'un dibuix que resseguia el seu contorn.

»Vaig passar els dits suaument pel banc mentre intentava imaginar l'avi fent una porta o una cadira o una finestra o qualsevol moble o les joguines que t'he comentat.

»Després vaig seguir amb la meva investigació. Hi havia caixes amuntegades i moltes, moltes altres andròmines; allò semblava una deixalleria. Vaig anar cap a un bagul i el vaig obrir. Mentre aixecava la tapa, que va grinyolar, com era preceptiu, em va tornar a picar el nas i vaig tornar a esternudar.

I vaig tornar a sentir que algú deia «salut!». Crec que tota la sang em va pujar al cap. Cada cabell era com una agulla. I vaig tornar a sentir aquella presència que t'he comentat. En realitat crec que els nervis em feien confondre amb veus els sorolls que feia jo mateix o els que venien del carrer. A veure, si hi havia una veu, hi havia d'haver algú. Em vaig preguntar si no devia ser el pare que m'estava fent una broma, i el vaig cridar, fins i tot empipat, eh! Però res. Cap resposta. Silenci total.

»Em va agafar com molta ràbia i vaig començar a remoure-ho tot amb un ímpetu bestial. No sé què em passava. Estava excitat, movia caixes pesants com si fossin plomes, treia del mig aparells i objectes de tota mena. Aixecava tanta pols que se'm feia difícil respirar. Enmig del rampell vaig anar cap a un armari i vaig obrir la porta d'una revolada i... –en Robert va fer un silenci expectant–, em vaig quedar garratibat –un altre silenci expectant d'en Robert–. El vaig veure, allà, davant meu, damunt d'un prestatge, brillant, sense ni un bri de pols. Tanta que n'hi havia pertot, i aquella cosa neta com una patena. Era una figura decorativa feta d'una banya... de toro, m'imagino. Representava un pin-

güí. Ara sí que sentia de lluny els sorolls del carrer, clàxons, motors de cotxes i motos, alguna persiana pujant o baixant. La pols, lentament, tornava a terra i a les coses. I la presència que havia sentit dues vegades era més forta que mai. Em va semblar que del pingüí emanava una energia que no semblava d'aquest món. Durant un instant em vaig afigurar que desprenia una llum verda molt intensa.

21

–Potser estava pintat amb alguna pintura fluorescent.

–Pot ser. No m'ho vaig plantejar, però ara que ho dius...

–I què has fet amb el pingüí, el tens?

–Sí, sí que el tinc. Me'l vaig endur. En aquell moment va arribar el pare. Em va dir que si el volia me'l podia quedar, i em va explicar que l'havia fet un amic de l'avi a la presó.

–Un xoriço?

–No, no. El van engarjolar per motius polítics.

–Caram!

En Robert volia explicar més coses, però va arribar una colla d'amics i va deixar-ho estar.

En Salva tampoc no hi va insistir. Ja seguirien la conversa en un altre moment.